

Arrest

nr. 149 737 van 16 juli 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 23 april 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 april 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 5 juni 2015.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juli 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als

vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige, eerste asielaanvraag heeft uiteengezet, namelijk problemen met en een vrees voor Al Shabaab.

Verzoekers eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest 135 292 van 17 december 2014 omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is, daar aan zijn Somalische nationaliteit en herkomst geen geloof kan worden gehecht.

Ter ondersteuning van zijn huidige tweede asielaanvraag legt verzoeker bijkomende verklaringen af en volgende documenten neer: een geboorteakte uitgegeven op 22 april 1983 en verschillende getuigenissen ter staving van zijn voorgehouden Somalische nationaliteit.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige asielaanvraag bij 's Raads arrest 135 292 van 17 december 2014 werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonbaar in zijn land van herkomst, welk dit ook moge wezen, persoonlijke problemen te hebben (gekend).

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van

algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

De door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde kopie van een geboorteakte, uitgegeven op 22 april 1983, werd reeds eerder neergelegd. Betreffende de bij het verzoekschrift gevoegde getuigenis kan hetzelfde worden opgemerkt als hetgeen dienaangaande door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing met betrekking tot de eerder door hem aangebrachte getuigenissen wordt vastgesteld, met name dat dergelijke getuigenissen geen officieel, noch objectief karakter hebben zodat hun bewijswaarde slechts zeer relatief is en niet vermag de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vermeende Somalische nationaliteit en herkomst om te buigen. Verzoeker ontkracht, noch weerlegt hetgeen in de bestreden beslissing met betrekking tot die door hem voorgelegde getuigenissen en de geboorteakte wordt vastgesteld, en onderneemt hiertoe zelfs geen ernstige poging.

In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel van het 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 29 mei 2015, stelt verzoekende partij dat haar advocaat niet aanwezig is omdat zij hem niet meer kan betalen nu zij ook van het OCMW geen geld meer ontvangt. Verzoekende partij licht toe dat zij wel degelijk de Somalische nationaliteit heeft, maar dat zij Mogadishu heeft verlaten in 1991. Zij vluchtte naar Belet Weyne en verbleef daar tot 2011. Ook daar kreeg verzoekende partij problemen en ook haar familie ondervond daar problemen, reden waarom zij Belet Weyne heeft verlaten en nu niet meer weet

waar zij verblijven. Verzoekende partij stelt nog dat haar zus in Mogadishu is overleden na een aanval van Al Shaabab. Verzoekende partij legt nog een document neer van de vereniging voor Somalisch-Belgische integratie ter staving van haar nationaliteit. Verzoekende partij besluit dat zij maar een mens is en dingen kan vergeten.

Verzoekende partij, die zeer aangeslagen is dat haar (pro deo) advocaat haar niet bijstaat (zie pro deo stuk van 22 maart 2015 van de Orde van Advocaten te Gent bij het verzoekschrift gevoegd), herhaalt en volhardt in de asielmotieven die zij reeds eerder bij haar eerste asielaanvraag aanhaalde, en de bijkomende verklaringen die zij eerder in dit verband bij onderhavige asielaanvraag aflegde.

In het kader van verzoekende partij haar eerste asielaanvraag werd bij 's Raads arrest nr. 135 292 van 17 december 2014, waarbij haar beweerde Somalische nationaliteit en herkomst ongeloofwaardig werden bevonden, o.a. het volgende vastgesteld:

“Voor zover een kandidaat-vluchteling geen originele identiteitsdocumenten neerlegt, moet zijn voorgehouden identiteit op overtuigende wijze blijken uit zijn verklaringen. Hierbij blijkt uit vaste rechtspraak dat de asielzoeker in staat moet zijn te antwoorden op eenvoudige vragen in verband met de streek van afkomst vooral in het geval dat men geen enkel overtuigend identiteitsdocument kan voorleggen (RvS 6 januari 2003, nr. 114.251; RvS 12 februari 2003, nr. 115.776). De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of de geleverde kennis van verzoeker voldoende is om aan de beweerde herkomst en nationaliteit het voordeel van de twijfel toe te kennen. Er wordt niet verwacht dat verzoeker alle antwoorden kan geven op elke vraag van de dossierbehandelaar maar het geheel van zijn verklaringen moet wel een bekendheid aantonen met de plaats waar hij gewoond heeft, en zijn problemen waarom hij gevlucht is. Verzoeker dient dan ook een gedegen kennis te hebben van de dagelijkse realiteit in zijn eigen regio van herkomst en leefwereld.

3.2. Verzoeker is geboren in 1980 in Mogadishu en woonde van 1993 tot 2011 in Belet Weyne. Aldus kan van verzoeker de kennis verwacht worden van een man die dertig jaar in Somalië heeft gewoond, waarvan achttien jaar in Belet Weyne. Verzoeker werkte tevens bij zijn broer en repareerde banden (gehoor p. 11), zodat hij als zelfstandige in een kleine onderneming alleszins contact met zijn cliënteel en leveranciers had en een commerciële ingesteldheid en aldus tevens een maatschappelijke alertheid diende te ontwikkelen. Hoe dan ook dient te worden benadrukt dat er niet wordt verwacht dat verzoeker over een bijzonder gedetailleerde kennis beschikt over de geografische, historische en (socio-)politieke aspecten van Somalië, maar wel dat zijn kennis overeenstemt met wat kan verwacht worden van iemand met verzoekers profiel. Aldus is geen schoolse kennis verwacht indien de Somalische persoon nooit onderwijs genoot. Evenmin wordt verwacht dat verzoeker “exact alle natuurrampen en clangevechten en hun respectievelijke omvang ervan bij te houden” doch hij dient wel de cruciale clangevechten en natuurrampen in zijn eigen persoonlijke leven en onmiddellijke omgeving te kunnen toelichten te meer nu hij ook professioneel hiermee geconfronteerd wordt.

3.3. Verzoeker verklaarde uitdrukkelijk dat “Hussein is niet naar het land gekomen” (gehoor p. 5). Indien verzoeker zelf Hussan is, de andere subclan van de Asharaf, dan is niet aanvaardbaar dat verzoeker niet weet dat de Hussein in Mogadishu wonen, waar verzoeker tot zijn dertien jaar woonde, zeker nu hij wel gedetailleerde kennis heeft van andere clans waarmee hij geen relatie heeft. Dat er geen Hussein in Belet Weyne wonen, doet hieraan geen afbreuk. Bovendien kan het belang van de clanidentiteit uit de objectieve informatie blijken zodat verzoeker niet aannemelijk maakt dat “Op dat ogenblik was in de hoofdstad en zeker niet kinderen geïnteresseerd in clans”.

3.4. Verzoeker verklaarde uitdrukkelijk dat er “niet veel” overstromingen zijn in Belet Weyne (gehoor p. 19) en dat na 2000 “neen, ik kan me geen andere momenten herinneren dat de rivier overstroomde” (gehoor p. 20). Verzoeker kan zich dan ook niet beperken in het verzoekschrift tot het loutere tegenspreken van zijn eigen eerdere verklaringen zonder dit te adstrueren of anderszins aannemelijk te maken, quod non. Verzoeker antwoordde verder bevestigend wanneer hem gevraagd werd of de brug “was ze altijd intact?” (gehoor p. 25) zodat uit zijn antwoord niet kan blijken dat “Verzoeker heeft daarop bevestigend geantwoord (wat correct is) omdat deze ook intact was toen hij het land ontvluchtte”, minstens had verzoeker dit onderscheid dienen te verduidelijken. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk van Belet Weyne, Somalië afkomstig te zijn.

3.5. Wat verzoekers sociopolitieke kennis betreft kan eveneens blijken dat hij op bepaalde punten een gedetailleerde informatie tentoonspreidt, doch op andere essentiële punten, die tot zijn onmiddellijke leefwereld behoren, zoals de strijdende partijen waarvoor hij in 1993 Mogadishu diende te ontvluchten

(gehoor p. 14), slechts deels kan toelichten, wat niet aannemelijk is. Verzoeker kan evenmin de gevechten in 2005 in Belet Weyne toelichten terwijl hierbij volgens de aan het administratief dossier toegevoegde informatie meer dan dertig doden vielen, meer dan 70 gewond werden en honderden mensen op de vlucht sloegen. Een dergelijk grootschalig en bloedig conflict in zijn eigen stad moet een onuitwisbare indruk hebben nagelaten op elke 25-jarige getuige en bovendien was verzoeker een kleine zelfstandige zodat niet alleen hijzelf en zijn familieleden maar ook zijn zaak in gevaar was. Verzoeker toont evenmin aan dat dergelijke grootschalige en bloedige conflicten zo talrijk waren dat hij zich dit conflict niet meer zou herinneren. De dood van zijn vader en twee broers vermag niet de herinnering aan dergelijke levensbedreigende gebeurtenissen uit te wissen, temeer hun dood zich in mei 2008 en begin 2010 situeert. Waar verzoeker nog stelt dat hij Kamara heeft verstaan in de plaats van Yusuf Makaraan, kan niet blijken dat deze namen fonetisch gelijken, noch dat de tolk deze niet correct zou hebben weergegeven nu verzoeker op het einde van het gehoor stelde alle vragen evenals de tolk goed begrepen te hebben (gehoor p. 25). Verzoeker maakt geenszins aannemelijk van Belet Weyne, Somalië afkomstig te zijn.

3.6. Verzoekers gebrek aan officiële scholing – verzoeker verklaart te kunnen lezen en schrijven maar niet naar school te zijn gegaan (gehoor p. 11) – kan niet overtuigen als verschoning voor zijn enerzijds ernstig onwetende en anderzijds ingestudeerde kennis over zijn beweerde regio van herkomst. Immers, zelfs van een persoon zonder opleiding kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij doorleefde ervaringen kan geven en kan antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met zijn beweerde regio van herkomst. De Raad benadrukt dat een gebrek aan officiële scholing niet inhoudt dat verzoekers inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast of verzoeker zouden verhinderen zijn directe omgeving en leefwereld te omschrijven. Aan verzoeker werden bovendien zowel open als concrete vragen gesteld die peilen naar bijzonderheden die eenieder die afkomstig is van Belet Weyne zou moeten weten. Verzoekers gebrek aan officiële scholing is verder evenmin een aannemelijke verklaring voor zijn sociopolitieke en etnografische onwetendheid aangezien deze betrekking hebben op algemene kennis, het dagelijkse leven en direct waarneembare zaken zodat er helemaal geen scholing of bijzondere ervaringen nodig zijn om van dergelijke elementaire gegevens kennis te hebben. Bovendien kan worden vastgesteld dat verzoekers theoretische kennis zeer uitgebreid is, onder meer inzake de andere clans (gehoor p. 6-8) zodat hij zelf aantoonde dat zijn analfabetisme het verstrekken van gedetailleerde en abstracte inlichtingen niet in de weg staat. De commissaris-generaal kon dan ook terecht concluderen dat verzoeker bepaalde zaken op theoretische wijze heeft gestudeerd doch niet de inhoud via eigen ervaring heeft verworven.

3.7. Het beoordelen van de authenticiteit en de bewijskracht van neergelegde documenten behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad, zonder dat hij de stukken van valsheid moet betichten. De Raad moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet zijn taak zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

3.7.1. Dienaangaande kan uit aan de nota toegevoegde "COI Focus. Somalië. Betrouwbaarheid van (identiteits)documenten d.d. 1 april 2014" blijken dat "In 2012 deed Cedoca onderzoek naar de werkwijze van de Somalische ambassade in Brussel. In een gesprek op 6 maart 2012, met de toenmalige en huidige eerste consul van de Somalische ambassade, Ali Mohammed Abukar, vroeg een researcher van Cedoca aan de eerste consul op welke basis identiteitsdocumenten worden uitgereikt en wie ze wel en wie niet krijgt. De eerste consul antwoordde dat iedereen die een etnisch Somali is (ook al wonen zij in Djibouti, Ethiopië,...) worden beschouwd als Somaliërs. Somalilanders en Puntlanders krijgen in principe ook documenten uitgereikt, voor zover zij "roots" met Somalië hebben. Soms wordt ook een beroep gedaan op getuigen. Het enige probleem stelt zich volgens de eerste consul voor mensen die geen Somali spreken. Hij stelde voorts dat tijdens het gesprek aan de aanvragers van een identiteitsdocument enkele vragen worden gesteld maar dat die summier zijn. Het zijn vragen over de persoonlijke relaties van de persoon (clan), "living contacts", naar welke school ze zijn geweest. De vragen worden gesteld in het Somali maar de aanvrager mag antwoorden in een andere taal. (...) Gezien het gebrek aan archief en database dat Cedoca in hoofdstuk 1 beschrijft, kan de ambassade zich ook vandaag nog niet op officiële gegevens baseren om de identiteit of nationaliteit vast te stellen van personen die verklaren Somaliër te zijn.". Aldus kan blijken dat de Somalische ambassade officiële identiteitsbewijzen uitreikt aan alle etnische Somali's, ongeacht of ze van Somalische nationaliteit en herkomst zijn en ongeacht of ze al een andere nationaliteit hebben. Aldus zijn deze documenten niet bewijskrachtig aangaande het bezit van de Somalische nationaliteit vóór de uitreiking van de desbetreffende documenten door de Somalische ambassade te Brussel. Uit de verklaringen van de ambassade kan nog worden afgeleid dat evenmin de Somalische herkomst kan komen vast te staan nu

de beslissende factor in het onderzoek de Somali taal is en contacten of referenties terwijl een taal kan aangeleerd worden en de herkomst van beide ouders niet noodzakelijk Somali kan zijn. Bovendien stelt de COI: "Eveneens in maart 2012 liet de directie Protocol van de federale overheidsdienst Buitenlandse Zaken in een brief aan de Commissaris-generaal weten dat ze via geruchten had vernomen dat "officiële" documenten (bijvoorbeeld voor illegalen, voor regularisatie, reisdocumenten, ...) worden "verkocht" door de lokale, niet officieel in dienst zijnde, chauffeur die zich uitgeeft als consul. Het hoofd van de directie Protocol schrijft "De Ambassadeur, Z.E. de heer Nur Hussein Hassan, die recentelijk in mijn kantoor werd ontvangen, niet op de hoogte van deze praktijk en zou hier perk en paal stellen.".", zodat er tevens louter aangekochte en frauduleuze Somalische identiteitsdocumenten in omloop zijn.

3.7.2. Daarom benadrukt de Raad dat een document slechts één element is in het asielrelaas en de bewijswaarde afhangt van de asielzoekers verklaringen en andere objectieve criteria. Verzoeker gaat er aldus aan voorbij dat de louter neergelegde documenten op zichzelf niet vermogen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Verzoeker dient niet louter documenten neer te leggen maar hij moet aannemelijk maken dat deze waarachtig en betrouwbaar zijn. In deze werd reeds vastgesteld dat uit verzoekers verklaringen niet kan blijken dat hij de Somalische nationaliteit geniet noch van Somalië afkomstig is. De neergelegde documenten kunnen dit niet herstellen.

3.8. Bij het invullen van de vragenlijst wordt de asielzoeker er in het "voorafgaand advies" op gewezen dat van hem wordt verwacht dat hij "nauwkeurig, maar in het kort" de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. Het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen ontslaat de asielzoeker niet van zijn medewerkingsplicht en verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken, zeker deze elementen die de kern van zijn vervolging uitmaken, zoals in casu. De Raad ziet daarbij niet in waarom verzoeker geen melding maakte van zijn eigen problemen met de Al Shabaab indien hij wel de dood van zijn broers en zijn vader door Al Shabaab vermeldde (vragenlijst 3.5). Dat verzoeker "vervolledig ondervoed was en enorm kou had. Hij was enorm gestresseerd door de dood van zijn vader en twee broers, door de lange reis en de ontberingen gedurende deze reis" vermag niet te verklaren waarom verzoeker zijn eigen vervolging door de Al Shabaab niet heeft aangehaald, temeer nu hij wel over de Al Shabaab vertelde en hem de vraag werd gesteld waarom hij vertrok uit zijn land. Verzoeker kreeg bovendien ter gehoor (p. 3) de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken maar heeft naar aanleiding van het verhoor bij DVZ geen enkele opmerking gemaakt.

3.9. Verzoeker is gezien de talrijke en specifieke informatie toegevoegd aan het administratief dossier niet ernstig waar hij meent dat "Dat evenwel de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot dit besluit komt zonder dat door hem enig onderzoek werd ingesteld naar de (mensenrechten)situatie in Somalië". Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006). Het is verzoeker die de door hem aangevoerde vrees voor vervolging of schade dient aannemelijk te maken en het objectieve en ernstige karakter ervan moet aantonen. De onderzoeksplicht van de commissaris-generaal strekt zich enkel uit tot de door de asielzoekers aangebrachte elementen, context en documenten. Daarenboven beschikt de commissaris-generaal over een discretionaire marge wat de beoordeling van de waarachtigheid en het gewicht van de aangevoerde elementen en documenten betreft, waarbij de door de commissaris-generaal gegeven motivering afdoende en draagkrachtig moet zijn, dewelke kan, doch niet noodzakelijk moet, onderbouwd worden door een analyse van de plaatselijke (mensenrechten)situatie.

3.10. Verzoeker beperkt zich tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan ("Verzoeker merkt op dat hij twee broers heeft : Hassan en Ahmed. De vader van zijn neef is Hassan. Verzoeker heeft tijdens het verhoor dan ook duidelijk gesteld dat hij zich vergist heeft en dat de vader wel degelijk Hassan is."), het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van gefabriceerde post-factum verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.11. *In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.*

3.12. *Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Wat betreft de subsidiaire bescherming kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts vaststellen dat verzoeker zijn identiteit en nationaliteit niet aantoot noch aannemelijk maakt. Verzoeker toont niet aan waar hij verbleef vooraleer in België asiel aan te vragen. Verzoeker maakt zijn asielrelaas niet geloofwaardig nu zijn nationaliteit en herkomst niet geloofwaardig werden bevonden. Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Somalië. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."*

Verzoekende partij kadert de bij haar huidige tweede asielaanvraag aangehaalde 'nieuwe gegevens' binnen de problematiek die zij in haar eerdere asielaanvraag naar voren bracht, zodat deze niet vermogen aan het kracht van gewijsde van 's Raads arrest nr. 135 292 van 17 december 2014 te tornen.

Het ter terechtzitting door verzoekende partij neergelegde schrijven van de 'Vereniging voor Somalisch-Belgische Sociale Integratie' d.d. 12 juni 2015 vormt, in tegenstelling tot wat zij voorhoudt, geenszins een bewijs van haar beweerde Somalische nationaliteit. Immers, dergelijke attesten/getuigenissen hebben, net als de eerder door verzoekende partij aangebrachte getuigenissen, geen officieel, noch objectief karakter zodat hun bewijswaarde slechts zeer relatief is en niet vermogt de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekende partij haar vermeende Somalische nationaliteit en herkomst om te buigen.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot de opmerkingen dat haar advocaat niet aanwezig is omdat zij hem niet meer kan betalen nu zij ook van het OCMW geen geld meer ontvangt, en dat zij maar een mens is en dingen kan vergeten, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 29 mei 2015 opgenomen grond. De Raad kan er verzoekende partij alleen maar op wijzen dat zij zelf beter klaarheid schept over de plaats(en) waar zij vandaan komt of waar zij heeft verbleven sinds 1991.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juli tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS